

URANTIJOS KNYGA

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

1377 puslapis

125 DOKUMENTAS - JĖZUS JERUZALĖJE

NĖ VIENAS kitas epizodas per visą kupiną įvykių Jėzaus žemiškąją karjerą nebuvo malonesnis, žmogiškai labiau jaudinantis, kaip šitas, jo atmintyje įstrigęs pirmasis apsilankymas Jeruzalėje. Ypač jį sujaudino tas patyrimas, kada jis vienas savarankiškai dalyvavo diskusijoje šventykloje, ir tai ilgą laiką išliko jo atmintyje kaip didžiulis įvykis iš savo vėlesniosios vaikystės ir ankstyvosios jaunystės laikotarpio. Jam tai buvo pirmoji galimybė patirti kelias dienas savarankiško gyvenimo, pajusti džiugesį dėl to, jog išeiti ir ateiti gali be suvaržymų ir apribojimų. Šitas trumpas nekontroliuojamo gyvenimo laikotarpis, per savaitę, ėjusią po Perėjimo šventės, buvo pirmoji kada nors prieš tai patirta visiška laisvė nuo pareigų. Ir tiktai po daugelio metų, jis vėl patyrė panašų periodą, kada buvo laisvas nuo bet kokio atsakomybės jausmo, nors tik trumpam laikui.

Moterys retai kada vykdavo į Perėjimo šventę Jeruzalėje; jų dalyvavimas nebuvo būtinas. Tačiau, Jėzus iš esmės atsisakė vykti, jeigu jų nelydės jo motina. Ir kada jo motina nusprendė vykti, tada daugelis kitų Nazareto moterų irgi nutarė keliauti, taip, kad Perėjimo šventės kompaniją sudarė didžiausias moterų skaičius, proporcingai vyrams, kuris kada nors į Perėjimo šventę buvo išvykęs iš Nazareto. Laikas nuo laiko, pakeliui į Jeruzalę, jie imdavo giedoti vienas šimtas trisdešimtąją Psalmę.

Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Nazareto, iki to meto, kai pasiekė Alyvų Kalno viršūnę, Jėzus patyrė nenutrūkstamą jaudinančio laukimo įtampą. Per savo visą džiugią vaikystę jis buvo girdėjęs su didžiule pagarba kalbant apie Jeruzalę ir jos šventyklas; dabai jis turėjo greitai jas išvysti tikrovėje. Nuo Alyvų Kalno ir iš išorės, iš arčiau apžiūrėjus, šventykla pateisino ir net pranoko Jėzaus lūkesčius; tačiau vos tiktai jis įžengė per jos šventuosius vartus, prasidėjo didžiulis nusivylimas.

Savo tėvų draugijoje Jėzus perėjo per šventyklos prieigas pakeliui į ten, kur turėjo prisijungti prie naujųjų įstatymo sūnų tos grupės, kuri neužilgo turėjo būti iššventinta į Izraelio piliečius. Jį truputėlį nuvylė šventykloje buvusios minios bendras elgesys, bet

pirmasis didžiulis tos dienos šokas jį ištiko tada, kada jo motina atsiskyrė nuo jų tam, kad eitų į moterų galeriją. Jėzui niekada anksčiau ir mintis nebuvo kilusi, kad jo motina neturi teisės lydėti jo į pašventinimo ceremonijas, ir jis buvo giliai įžeistas tuo, kad jo motina buvo priversta kentėti dėl tokios neteisingos diskriminacijos. Nors jis buvo labai pasipiktinęs dėl šito, bet be kelių protesto pastabų, išsakytų savo tėvui, jis daugiau nepasakė nieko. Bet jis mąstė, ir mąstė giliai, kaip tą parodė jo klausimai, po savaitės pateikti raštininkams ir mokytojams.

Jis dalyvavo įšventinimo ritualuose, bet nusivylė dėl to, kad jie buvo paviršutiniški ir šabloniški. Jis pasigedo to asmeninio susidomėjimo, kuris buvo būdingas apeigoms Nazareto sinagogoje. Tada jis sugrįžo pasveikinti savo motinos ir pasiruošė lydėti savo tėvą į pirmąjį susipažinimą su

1378 puslapis

šventykla ir su jos įvairiais kiemais, galerijomis, ir koridoriais. Šventyklos prieigos vienu metu galėjo sutalpinti daugiau negu du šimtus tūkstančių garbintojų, ir nors šitų pastatų didybė—palyginus su bet kuriais kitais, kuriuos jam kada nors teko matyti—jo protui padarė didžiulį įspūdį, bet jį labiau domino apmąstymai apie ceremonijas šventykloje ir su jomis susijusio garbinimo dvasinė reikšmė.

Nors didelė dalis šventyklos ritualų labai jaudinančiai paveikė jo grožio ir simboliškumo pojūtį, bet jį visą laiką nuvildavo tai, kaip jo tėvai, atsakydami į daugybę jo klausimų, kurių pagalba jis ieškojo atsakymo, siūlydavo paaiškinimus apie šitų ceremonijų tikrąsias prasmes. Jėzus tiesiog nepriėmė tokių garbinimo ir religinio atsidavimo paaiškinimų, kuriuose buvo tikėjimas į Dievo įtūžį arba Visagalio pyktį. Toliau diskutuojant šitais klausimais, užbaigus pasivaikščiojimą po šventyklą, kada jo tėvas ėmė švelniai reikalauti, kad jis pripažintų ortodoksų žydų dogmas, Jėzus netikėtai atsisuko į savo tėvus ir, maldaujantį žvelgdamas tėvui į akis, tarė: "Mano tėve, tai negali būti tiesa—tas Tėvas danguje negali šitaip žiūrėti į savo klystančius vaikus žemėje. Dangiškasis Tėvas savo vaikų negali mylėti mažiau negu mane myli tu. Ir aš gerai žinau, nesvarbu, kokį neišmintingą dalyką bepadaryčiau, bet tu niekada neišlietumei įniršio ant manęs ir neišgiežtumei man jokio pykčio. Jeigu tu, mano žemiškasis tėvas, turi tokių Dieviškumo atspindžių, tai kiek dangiškasis Tėvas turi būti daug daugiau pripildytas gėrio ir užtvindytas gailestingumu. Aš atsisakau tikėti, jog mano Tėvas danguje mane myli mažiau už mano tėvą žemėje."

Kada Juozapas ir Marija išgirdo šituos savo pirmagimio sūnaus žodžius, tada jie nieko nebeapasakė. Ir niekada daugiau jie nebemėgino pakeisti jo nuomonės apie Dievo meilę ir Tėvo danguje gailestingumą.

1. JĖZUS APŽIŪRI ŠVENTYKLĄ

Visur, kur tik Jėzus vaikščiojo po šventyklos kiemus, jis buvo pritrenktas ir jam darėsi bloga dėl tos nepagarbumo dvasios, kurią jis matė. Jis mąstė, kad šventykloje

esančios minios elgesys yra nesuderinamas su jų buvimu "jo Tėvo namuose." Bet jo jauna gyvybė buvo sukrėsta tada, kada tėvas jį palydėjo į pagonių kiemą su savo triukšmingu žargonu, garsiu šnekėjimu, ir keiksmiais, netvarkingai susiliejančiais su avių bliovimu ir triukšmingu klegesiu, kuris išdavė pinigų keitėjų ir aukojamų gyvūnų ir įvairių kitų komercinių prekių pardavėjų buvimą.

Bet labiausiai jo padoraus elgesio jausmą įžeidė lengvabūdžių kurtizanių, bevaikštinėjančių po šventyklos prieigas, vaizdas, kaip tik tokių išsidažiusių moterų, kokias jis taip neseniai buvo matęs lankydamasis Sepforyje. Šitas šventovės suteršimas visiškai sukėlė jo jaunatvišką pasipiktinimą, ir jis nedvejodamas be jokių suvaržymų tą išreiškė Juozapai.

Jėzus žavėjosi nuotaika šventykloje ir pamaldomis, bet jį pritrenkė ta dvasinė bjaurastis, kurią jis matė tokio didžiulio kiekio nemąstančių garbintojų veiduose.

Dabar jie nusileido į šventikų kiemą, esantį po išsikišusia uola prieš šventyklą, kur stovėjo altorius, kad pamatytų, kaip buvo skerdžiamos gyvulių bandos ir kaip skerdikai-šventikai kraują nuo savo rankų plovėsi bronziniame fontane. Krauju išteptas grindinys, kruvinos šventikų rankos, ir mirštančių gyvulių garsai buvo daugiau negu šis gamtą mylintis berniukas galėjo ištvirti. Siaubingas vaizdas pykino šitą berniuką iš Nazareto; jis suspaudė tėvo ranką ir maldavo, kad jį išvestų. Atgal jie ėjo

1379 puslapis

per pagonių kiemą, ir net grubus juokas ir nešvankūs juokeliai, kuriuos jis ten girdėjo, buvo palengvėjimas po tų vaizdinių, kuriuos jis ką tik buvo matęs.

Juozapas matė, kaip jo sūnui pasidarė bloga, matant šventyklos ritualus, ir jis išmintingai vedė jį aplinkui, kad pamatytų "gražiuosius vartus," meniškuosius vartus, padarytus iš korintietiškos bronzos. Bet Jėzui jau užteko įspūdžių po savo pirmojo apsilankymo šventykloje. Jie sugrižo į viršutinį kiemą pasiimti Marijos ir tada valandą vaikščiojo atvirame ore ir toli nuo minios, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, didingus Erodo namus, ir romėnų sargybinių bokštą. Šito pasivaikščiojimo metu Juozapas aiškino Jėzui, kad kasdienius aukojimus šventykloje yra leidžiama stebėti tiktai Jeruzalės gyventojams, ir, kad Galilėjos gyventojai tam, jog dalyvautų garbinime šventykloje, atvykdavo tiktai tris kartus per metus: Perėjimo šventės metu, Pentakosto šventės metu (praėjus septynioms savaitėms po Perėjimo šventės), ir tabernakulio šventės metu spalio mėnesį. Šitas šventes buvo sukūręs Mozė. Tuomet jie aptarė dvi vėliau sukurtas pasišventimo ir Purimo šventes. Po šito jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, ir ruošėsi Perėjimo šventės iškilmėms.

2. JĖZUS IR PERĖJIMO ŠVENTĖ

Penkios Nazareto šeimos buvo Simono iš Betanės šeimos svečiai, ar bendravo su ja, švenčiant Perėjimo šventę, Simonas šiai draugijai buvo nupirkęs šventinį ėriuką. Būtent

šitų ėriukų skerdimas tokiais milžiniškais kiekiais taip paveikė Jėzų apsilankymo šventykloje metu. Prieš tai buvo suplanuota Perėjimo šventės valgį valgyti kartu su Marijos giminaičiais, bet Jėzus įtikino savo tėvus priimti pakvietimą vykti į Betanę.

Tą naktį jie susirinko Perėjimo šventės ritualui, valgė keptą mėsą su bemiele duona ir karčiais prieskoniais. Kadangi Jėzus buvo naujasis testamento sūnus, tai jo paprašė papasakoti apie Perėjimo šventės kilmę, ir tą jis gerai atliko, bet kažkuria prasme jis suglumino savo tėvus, įterpdamas daug pastabų, švelniai atspindinčių tuos išpūdžius, kuriuos patyrė jo jaunas, bet mažus protas dėl to, ką neseniai jis buvo matęs ir girdėjęs. Tai buvo Perėjimo šventės septynių dienų ritualų pradžia.

Net ir šituo ankstyvu laiku, nors apie tokius dalykus savo tėvams jis nesakė nieko, Jėzus mintyse buvo pradėjęs svarstyti apie tinkamumą Perėjimo šventę švęsti neskerdžiant ėriuko. Savo protu jis jautė įsitikinimą, jog Tėvas danguje nėra patenkintas šituo paaukojamų aukų reginiu, ir metams einant, jis vis labiau buvo pasiryžęs kada nors įvesti bekraujės Perėjimo šventės šventimą.

Tą naktį Jėzus miegojo labai nedaug. Jo poilsį labai trikdė košmariški skerdynių ir kančių sapnai. Jo protą nepaprastai glumino, o širdį draskė visos žydų ritualinės sistemos teologijos nenuoseklumas ir absurdiškumas. Jo tėvai lygiai taip pat mažai miegojo. Jie buvo labai sunerimę dėl ką tik pasibaigusios dienos įvykių. Širdyje jie buvo visiškai nusiminę dėl, jiems, keisto ir ryžtingo berniuko požiūrio. Nakties pradžioje Marija buvo nervingai susijaudinusi, bet Juozapas liko ramus, nors ir jis buvo lygiai tiek pat suglumęs. Jie abu bijojo šitas problemas su berniuku aptarti atvirai, nors Jėzus su savo tėvais būtų mielai pasišnekėjęs, jeigu tik jie būtų išdrįsę jį padrašinti.

Kitos dienos pamaldos šventykloje Jėzui buvo priimtinesnės ir didele dalimi prisidėjo prie to, kad palengvintų nemalonių ankstesniosios dienos prisiminimus. Kitą

1380 puslapis

rytą jaunasis Lozorius paėmė Jėzų už rankos, ir jie pradėjo Jeruzalės ir jos apylinkių sistemingą tyrinėjimą. Prieš pasibaigiant dienai, Jėzus šventykloje atrado įvairių vietų, kur buvo mokoma ir atsakinėjama į susirinkusiųjų klausimus; ir be kelių apsilankymų į šventybių šventybę, kad su nuostaba pasižiūrėtų, kas gi iš tikrųjų slypi už to atskiriančiojo šydo, didžiausią laiko dalį šventykloje jis praleido šituose mokymo susirinkimuose.

Per visą Perėjimo šventės savaitę, Jėzus turėjo savo vietą tarp naujųjų įsakymo sūnų, o tai reiškė, kad jis privalėjo sėdėti už pertvaros, skiriančios visus asmenis, kurie nebuvo pilnateisiai Izraelio piliečiai. Šitokiu būdu verčiamas sąmoningai suvokti savo jaunumą, jis susilaikė nuo to, kad pateiktų daug klausimų, kurie sukosi jo mintyse; bent jau susilaikė tol, kol pasibaigė Perėjimo šventės šventimas ir šitie apribojimai naujai iššventintiems jaunuoliams buvo panaikinti.

Perėjimo šventės savaitės trečiadienį, Jėzui buvo leista eiti namo su Lozoriumi, kad naktį praleistų Betanėje. Šį vakarą Lozorius, Morta, ir Marija klausėsi Jėzaus, kaip jis aptarinėjo žemiškuosius ir amžinuosius, žmogiškuosius ir dieviškuosius dalykus, ir nuo tos nakties jie visi trys jį pamilo kaip savo tikrą brolių.

Tos savaitės pabaigoje, Jėzus su Lozoriumi susitikinėjo rečiau, kadangi šis neturėjo teisės patekti į šventykloje vykusių diskusijų net ir į išorinį žiedą, nors jis dalyvavo kai kuriuose viešuose pokalbiuose, kurie vyko išoriniuose kiemuose. Lozorius buvo tokio paties amžiaus, kaip ir Jėzus, bet Jeruzalėje retai kada jaunuoliams buvo leidžiama tapti įstatymo išventintais sūnumis, kol jie nebuvo visiškai sulaukę keturiolikos metų amžiaus.

Labai dažnai, Perėjimo šventės savaitės metu, Jėzaus tėvai surasdavo jį vieną sėdintį nuošalėje, panarinusį savo jaunutę galvą tarp delnų, giliai susimąčiusį. Jie niekada anksčiau nebuvo matę, kad jis elgtųsi šitaip, ir nesuvokdami, kiek buvo sujauktas jo protas ir kokia buvo sunerimusi jo dvasia dėl to, ką jis dabar betarpiškai patiria, tai jie visiškai pasimetė; jie nežinojo, ką daryti. Jie džiaugėsi tuo, jog Perėjimo šventės savaitės dienos eina į pabaigą, ir troško, jog keistai besielgiantis jų sūnus saugiai sugrįžtų į Nazaretą.

Diena iš dienos Jėzus mąstė apie savąsias problemas. Iki savaitės pabaigos jis buvo daug ką pakoregavęs, tačiau, kada atėjo metas grįžti į Nazaretą, tada jo jaunatvišką protą vis dar tebekankino daugybė neaiškumų ir gausybė neatsakytų klausimų ir neišspręstų problemų.

Prieš tai, kada Juozapas ir Marija išvyko iš Jeruzalės, drauge su Jėzaus mokytoju, kuris jį mokė Nazarete, jie konkrečiai susitarė dėl to, kad Jėzus sugrįš, kada jam sueis penkiolika metų tam, jog pradėtų ilgą savo studijų kelią vienoje iš žinomiausių rabinų akademijų. Jėzus lydėjo savo tėvus ir mokytoją tuo metu, kada jie lankėsi mokykloje, bet jie visi susikrimto matydami, koks jis buvo abejingas viskam, ką jie sakė ir darė. Mariją giliai skaudino jo reakcijos į apsilankymą Jeruzalėje, o Juozapą giliai suglumino jaunuolio keistos pastabos ir neįprastas elgesys.

Galų gale, Perėjimo šventės savaitė Jėzaus gyvenime buvo didžiulis įvykis. Jis turėjo galimybę susitikti su dešimtimis berniukų, kurie buvo maždaug jo amžiaus, tokių pat kandidatų į išventinimą, ir jis pasinaudojo šitais ryšiais kaip priemone tam, jog sužinotų, kaip žmonės gyvena Mesopotamijoje, Turkestane, ir Partoje, o taip pat ir Tolimųjų Vakarų Romos provincijose. Jis jau buvo gana gerai susipažinęs su tuo, kaip jaunimas auga Egipte ir kituose regionuose, esančiuose netoli Palestinos. Šiuo metu Jeruzalėje jaunų žmonių buvo tūkstančiai, ir Nazareto vaikinai asmeniškai susitiko, ir daugiau ar mažiau išsamiai pasišnekėjo, su daugiau negu vienu šimtu penkiasdešimčia jaunų žmonių. Jis buvo ypač susidomėjęs tais, kurie atvyko iš tokių šalių, kurios buvo

Tolimuosiuose Rytuose ir Vakaruose. Šito bendravimo dėka, vaikinui ėmė atsirasti troškimas pakeliauti po pasaulį turint tikslą sužinoti, kaip jo bičiulių žmonių įvairios grupės nepailstamai dirba tam, kad pragyventų.

3. JUOZAPO IR MARIJOS IŠVYKIMAS

Buvo susitarta, jog Nazareto grupė turėtų susirinkti netoli šventyklos vidurdienį pirmąją dieną pasibaigus Perėjimo šventės savaitei. Tą jie ir padarė ir pradėjo savo kelionę atgal į Nazaretą. Jėzus buvo nuėjęs į šventyklą pasiklausyti diskusijų, tuo tarpu jo tėvai laukė, kol susirinks jų bičiuliai keliauninkai. Netrukus kompanija pasirengė išvykti, vyrai buvo vienoje grupėje, moterys keliavo kitoje grupėje, toks buvo jų paprotys keliauti į Jeruzalės šventes, ir sugrįžti iš jų. Į Jeruzalę Jėzus atvyko kartu su savo motina ir moterimis. Dabar, būdamas jaunas iššventintas vyras, jis turėjo keliauti savo tėvo ir vyrų draugijoje. Bet tuo metu, kada Nazareto grupė keliavo tolyn link Betanės, Jėzus, šventykloje, buvo visiškai pasinėręs į diskusiją apie angelus, nekreipdamas jokio dėmesio į tai, jog praėjo laikas jo tėvams išvykti. Ir, kad jį paliko, jis nesuvokė iki diskusijų šventykloje pusiaudienio pertraukos.

Nazareto keliauninkai Jėzaus nepasigedo, nes Marija manė, kad jis keliauna su vyrais, tuo tarpu Juozapas galvojo, kad jis eina kartu su moterimis, nes į Jeruzalę jis vyko su moterimis, vesdamas Marijos asilą. Kad jo nėra, jie nepastebėjo iki pasiekė Jerichą ir rengėsi nakvynei. Pasiteiravę paskutinišios grupės, pasiekusios Jerichą, ir sužinoję, kad jų sūnaus nebuvo mačiusi nė viena iš jų, jie praleido bemiegę naktį, svarstydami, kas būtų galėję jam nutikti, prisimindami daugelį jo neįprastų reakcijų į Perėjimo šventės savaitės įvykius, ir vienas kitam švelniai priekaištaudami, jog nepasirūpino tuo, kad jis būtų grupėje prieš jiems išvykstant iš Jeruzalės.

4. PIRMOJI IR ANTROJI DIENOS ŠVENTYKLOJE

Tuo tarpu, Jėzus šventykloje pasiliko per visą antrąją dienos pusę, klausydamasis diskusijų ir džiaugdamosis ramesne ir tinkamesne atmosfera, Perėjimo šventės savaitės didžiosioms minioms beveik išnykus. Pasibaigus popietinėms diskusijoms, Jėzus nedalyvavo nė vienose iš jų, jis išėjo į Betanę, ateidamas kaip tik tuo metu, kada Simono šeima taisėsi vakarieniauti. Šie trys paaugliai nepaprastai apsidžiaugė pamatę Jėzų, ir jis pasiliko Simono namuose nakvoti. Tą vakarą jis labai mažai bendravo, didelę laiko dalį jis praleido sode mąstydamas vienas.

Kitą dieną Jėzus atsikėlė anksti ir jau buvo pakeliui į šventyklą. Ant Alyvų Kalno viršūnės jis stabelėjo ir apverkė tą vaizdą, kurį matė jo akys—dvasiškai nuskurdintą tautą, supančiotą tradicijų ir gyvenančią romėnų legionų priežiūroje. Ankstų rytą jis jau buvo šventykloje ir nusprendė dalyvauti diskusijose. Tuo metu, Juozapas ir Marija taip pat buvo atsikėlę su ankstyva aušra, ketindami eiti atgal į Jeruzalę. Pirmiausia, jie nuskubėjo į savo giminaičių namus, kuriuose kaip šeima jie buvo apsistoję per Perėjimo šventės savaitę, bet klausinėjant paaiškėjo, kad Jėzaus niekas nebuvo matęs. Visą dieną ieškoję ir nesuradę jokių jo pėdsakų, jie sugrįžo pas savo giminaičius nakčiai.

Antrajame susirinkime Jėzus įsidrąsino klausti, ir nepaprastai stebinančiu būdu dalyvavo diskusijose šventykloje, bet visą laiką tokia forma, kuri tiko jo jaunumui. Kartais jo aštrūs klausimai tam tikra prasme suglumindavo mokytus žydų įstatymo mokytojus, bet jis demonstravo tokią atviro sąžiningumo dvasią, susietą su akivaizdžiu žinių alkiu, jog didžioji dauguma šventyklos mokytojų buvo linkusi su juo elgtis labai pagarbiai. Tačiau, kada jis išdrįso suabejoti teisingumu dėl to, jog buvo nužudytas girtas pagonis, kuris buvo nuklydęs už pagonims skirto kiemo ir nesąmoningai buvo įžengęs į šventyklos uždraustas ir visų manymu šventas prieigas, tada vienas iš ne tokių tolerantiškų mokytojų neteko kantrybės dėl šio vaikinuko pareikštos netiesioginės kritikos ir, rūščiai žvelgdamas iš viršaus į jį, paklausė, kiek jam metų. Jėzus atsakė: "trylika metų be šiek tiek daugiau negu keturių mėnesių." "Tuomet", atsakė dabar įtūžęs mokytojas, "kodėl tu esi čia, nes nesiekieji įstatymo sūnaus pilnametystės?" Ir kada Jėzus paaiškino, kad jis iššventinimą buvo gavęs Perėjimo šventės metu ir kad jis yra visiškai užbaigęs Nazareto mokyklų mokslus, tada šie mokytojai paniekinančiai vienu balsu atsakė: "Mes gi turėjome žinoti; jis yra iš Nazareto." Bet vadovas atkakliai tvirtino, jog nereikia kaltinti Jėzaus, jeigu Nazareto sinagogos valdytojai leido jam mokslą baigti, oficialiai, kada jam buvo dvylika, o ne trylika metų; ir nepaisant to, kad keletas jo menkintojų atsistojo ir išėjo, buvo nuspręsta, jog diskusijose šventykloje šis vaikinys gali toliau nekliudomai dalyvauti kaip mokinys.

Kada šita, jo antroji diena šventykloje, pasibaigė, tada jis vėl nuėjo į Betanę nakčiai. Ir vėl jis išėjo į sodą mąstyti ir melstis. Buvo akivaizdu, kad jo protas buvo užsiėmęs sunkių problemų apmąstymu.

5. TREČIOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Kada Jėzus su žydų raštininkais ir mokytojais šventykoje buvo trečiąją dieną, tada susirinko daug žiūrovų, kurie, išgirdę apie šitą jaunuolį iš Galilėjos, atėjo dėl to, jog pasidžiaugtų tuo, kaip kažkoks vaikinys supainioja įstatymo išminčius. Simonas taip pat atėjo iš Betanės, kad pamatytų, ką tas berniukas yra sumanęs. Per visą šitą dieną Juozapas ir Marija sunerimę toliau ieškojo Jėzaus, kelis kartus net buvo nuėję į šventyklą, bet nė nepagalvojo pasižiūrėti į kelias diskutuojančias grupes, nors vieną kartą, jeigu būtų priėję truputėlį arčiau, tai būtų išgirdę jo nuostabų balsą.

Baigiantis dienai, šventyklos pagrindinės diskusijų grupės visas dėmesys buvo sutelktas į tuos klausimus, kuriuos paklausė Jėzus. Tarp daugelio jo pateiktų klausimų buvo tokie:

1. Kas iš tikrųjų egzistuoja šventybių šventybėje, už šitos širmos?
2. Kodėl motinos Izraelyje turėtų būti atskirtos nuo šventykloje besimeldžiančių vyrų?

3. Jeigu Dievas yra toks tėvas, kuris myli savuosius vaikus, tai kam tada visos šitos gyvulių skerdynės, kad būtų pelnytas dieviškasis palankumas—ar Mozės mokymas buvo suprastas klaidingai?

4. Kadangi šventykla yra skirta Tėvo danguje garbinimui, ar tai derinasi su tuo, kad joje būtų tie, kurie yra įsitraukę į pasaulietinius mainus ir prekybą?

5. Ar tas laukiamas Mesijas turi tapti žemiškuoju princu, sėdinčiu Dovydo soste, ar jis turi veikti kaip gyvenimo šviesa, įkurianti dvasinę karalystę?

1383 puslapis

Ir visą dieną tie, kurie klausėsi, žavėjosi šitais klausimais, ir nė vienas nebuvo taip pritrenktas, kaip Simonas. Daugiau negu keturias valandas šitas Nazareto jaunuolis nuolat klausinėjo šituos žydus mokytojus, pateikdamas tokių klausimų, kurie skatino mąstyti ir skverbėsi į širdį. Jis nedaug komentavo vyresniųjų pastabas. Savo mokymą jis perteikė tais klausimais, kuriuos užduodavo. Sumaniai ir subtiliai suformuluotu klausimu jis vienu ir tuo pačiu metu mesdavo iššūkį jų mokymui ir pasiūlydavo savąjį. Tas būdas, kuriuo jis klausimą pateikdavo, turėjo patraukiantį išminties ir humoro derinį, kuris sužavėjo net ir tuos, kurie daugiau ar mažiau buvo pasipiktinę dėl jo jaunumo. Pateikdamas šituos klausimus, jis visą laiką buvo nuostabiai sąžiningas ir taktiškas. Šitą kupiną įvykių popietę šventykloje jis pademonstravo tą patį nenorą, kuris buvo būdingas jo visai vėlesnei viešai tarnystei, nesąžiningai pasinaudoti oponentu. Kai dar buvo jaunuolis, o vėliau kai tapo vyru, atrodė, kad jis visiškai neturėjo nė mažiausio egoistinio troškimo laimėti ginčą vien tik tam, kad patirtų logišką triumfą prieš savo bičiulius, jis tebuvo aukščiausiu laipsniu suinteresuotas tiktai vienu dalyku: skelbti amžinąją tiesą ir šitaip įgyvendinti amžinojo Dievo pilnesnį apreiškimą.

Dienai pasibaigus, Simonas ir Jėzus į Betanę grįžo kartu. Didesniąją kelio dalį tiek vyras, tiek berniukas tylėjo. Ant Alyvų Kalno viršūnės Jėzus vėl stabtelėjo, bet, žvelgdamas į miestą ir jo šventyklą, jis neverkė; jis tiktai nulenkė galvą tylioje maldoje.

Po vakarienės Betanėje jis ir vėl atsisakė prisidėti prie linksmo rato, bet vietoje šito išėjo į sodą, kur išbuvo iki gilios nakties, bergždžiai stengdamasis išmąstyti kokį nors konkretų planą, kaip spręsti savo gyvenimo darbo problemą ir numatyti, kaip geriausiai galėtų jis dirbti tam, jog dvasiškai akliems savo tėvynainiams atskleistų dieviškojo Tėvo gražesnę sampratą ir šitokiu būdu juos išvaduotų iš siaubingo vergavimo įstatymui, ritualui, apeigoms, ir pasenusioms tradicijoms. Bet tiesos siekiančio vaikinio apšvietimas neaplankė.

6. KETVIRTOJI DIENA ŠVENTYKLOJE

Buvo keista, kad Jėzui nerūpėjo jo žemiškieji tėvai; net ir per pusryčius, kada Lozoriaus motina užsiminė, jog iki šio laiko jo tėvai tikriausiai jau bus sugrįžę namo,

neatrodė, kad Jėzus suvoktų, kad jie kažkuria prasme galėtų būti sunerimę dėl to, kad jis atsiliko nuo kitų.

Jis vėl keliavo į šventyklą, bet ant Alyvų Kalno viršūnės nebestabtelėjo pamąstyti. Per rytines diskusijas daug laiko buvo skirta įstatymui ir pranašams, ir mokytojai buvo pritrenkti, kad Jėzus buvo taip gerai susipažinęs su raštais, hebrajų kalba, o taip pat ir graikų kalba. Bet juos stebino ne tiek jo žinios apie tiesą, kiek jo jaunystė.

Popietinių diskusijų metu jie vos tik buvo pradėję atsakinėti į jo klausimus, susijusius su maldos prasme, kada vadovas pakvietė berniuką išeiti į priekį ir, atsisėdęs šalia jo, paprašė jo pareikšti savo paties požiūrį į maldą ir garbinimą.

Prieš tai buvusios dienos vakare, Jėzaus tėvai buvo girdėję apie šitą keistą jaunuolį, kuris taip sumaniai rungėsi su įstatymo aiškintojais, bet jiems ir minties nekilo, jog šitas vaikas yra jų sūnus. Jie buvo beveik nusprendę vykti į Zakarijo namus, nes jie galvojo, kad Jėzus galėjo nuvykti ten, kad aplankytų Elžbietą ir Joną. Manydami, jog Zakarijas tikriausiai galėtų būti šventykloje, jie sustojo ten pakeliui į Judaho miestą. Jiems einant per šventyklos

1384 puslapis

kiemus, įsivaizduokite jų netikėtą reakciją ir didžiulę nuostabą, kada jie atpažino pradingusio berniuko balsą ir pamatė jį sėdintį tarp šventyklos mokytojų.

Juozapas ir žado neteko, bet Marijai prasiveržė jos ilgą laiką slopinta baimė ir nerimas, kada, pripuolusi prie berniuko, dabar atsistojusio, kad pasisveikintų su savo nustebusiais tėvais, ji tarė: "Vaikeli mano, kodėl tu su mumis šitaip pasielgei? Dabar daugiau negu trys dienos, kai tavo tėvas ir aš ieškome tavęs, apimti sielvarto. Kas gi tave užvaldė, kad tu apleidai mus?" Įsivyravo įtampa. Visi žvelgė į Jėzų, kad išgirstų, ką jis atsakys. Jo tėvas žiūrėjo priekaištaujančiu žvilgsniu, bet nieko nepasakė.

Vertėtų prisiminti, kad Jėzus turėjo būti laikomas jaunu vyru. Jis buvo užbaigęs įprastą vaiko mokslą, buvo pripažintas įstatymo sūnumi, ir buvo gavęs iššventinimą į Izraelio piliečius. Ir vis tik jo motina daugiau negu švelniai jam papriekaištavo visų susirinkusių žmonių akivaizdoje, kaip tik tuo metu, kada jo jauna gyvybė rodė, kuo rimčiausias ir drąsiausias pastangas, šitaip nešlovingai atimdama jam vieną iš didžiausių galimybių, kokia tik kada nors jam buvo suteikta veikti tiesos mokytoju, teisumo skelbėju, jo Tėvo danguje mylinčio charakterio apreiškėju.

Bet šitoji padėtis berniuko nesuglumino. Kada jūs sąžiningai atsižvelgsite į visus susidėjusius faktorius, kurie sukūrė šitą situaciją, tada būsite geriau pasirengę suvokti berniuko atsakymo į motinos nesąmoningą priekaištą išmintį. Po akimirkos apmąstymo, Jėzus savo motinai atsakė: "Kodėl gi jūs manęs taip ilgai ieškojote? Ar gi jūs nesitikėjote mane surasti mano Tėvo namuose, nes atėjo laikas, kai aš turėčiau užsiimti savo Tėvo reikalu?"

Visus pritrenkė tai, kaip kalbėjo šis vaikinys. Jie visi tyliai išsiskirstė ir paliko jį stovintį vieną su savo tėvais. Netrukus jaunuolis visus tris išvadavo iš suglumimo, kada tyliai tarė: "Eime, mano tėvai, niekas nepadarė nieko, išskyrus tai, ką manė, jog taip bus geriausia. Mūsų Tėvas danguje nulėmė šituos dalykus; keliaukime namo."

Tylėdami jie iškeliavo, nakčiai atvyko į Jerichą. Tik vieną kartą jie buvo stabtelėję, ir tą padarė ant Alyvmedžių Kalno viršūnės, kai berniukas savo lazdą iškėlė į viršų ir, nuo galvos iki kojų virpėdamas nuo gilių emocijų antplūdžio, ištarė: "O Jeruzale Jeruzale, ir tavieji žmonės, kokie vergai jūs esate—velkantys romėnų jungą ir tapę savo pačių tradicijų aukomis—bet aš tikrai sugrįšiu, kad išvalyčiau ten matomą šventovę ir išlaisvinčiau savo tautą iš šitos vergystės!"

Per kelionės į Nazaretą tris dienas Jėzus kalbėjo mažai; jo akivaizdoje nedaug šnekėjo ir tėvai. Jie iš tikrųjų buvo pasimetę, kad suprastų savo pirmagimio sūnaus elegsį, bet širdies gilumoje jie iš tiesų brangino jo pasisakymus, nors ir negalėjo iki galo suvokti jų prasmės.

Pasiekus namus, Jėzus į tėvus kreipėsi su trumpu pareiškimu, užtikrindamas juos dėl savo meilės ir netiesiogiai leisdamas suprasti, kad jiems nereikia bijoti, kad jis dar kartą, kokia nors proga savo elgesiu sukels jiems kankinančio nerimo. Jis šitą svarbų pareiškimą užbaigė sakydamas: "Nors aš turiu vykdyti savo Tėvo danguje valią, bet aš taip pat tikrai būsiu paklusnus savo tėvui žemėje. Aš lauksiu savosios valandos."

Nors Jėzus, širdies gilumoje, dažnai nesutikdavo *pritarti* geranoriškoms, bet klaidingoms savo tėvų pastangoms priversti jį mąstyti tam tikra kryptimi arba sukurti jo veiklos žemėje planą, vis tik, visais būdais, atitinkančiais jo atsidavimą vykdyti savo Tėvo Rojuje valią, jis iš tiesų, kuo nuolankiausiai *pakludavo* savo žemiškojo tėvo norams ir savo šeimos materialiam

1385 puslapis

kūne papročiams. Net ir kai jis negalėdavo sutikti, tai darydavo viską, kas įmanoma, kad paklustų. Jis meistriškai suderindavo savo atsidavimą pareigai ir savo išipareigojimus šeimos ištikimybei ir visuomeninei tarnystei.

Juozapas buvo suglumęs, bet Marija, kada ji mąstė apie tai, ką ten buvo patyrusi, nusiramino, galiausiai jo žodžius, išstartus ant Alyvų Kalno, palaikė pranašaujančiais savo sūnui Mesijo, Izraelio išlaisvintojo, misiją. Su nauja energija ji ėmėsi darbo, kad jo mintis formuotų patriotizmo ir nacionalizmo dvasioje ir į savo pusę patraukė savo brolių, kurių Jėzus ypač mėgo; ir visais kitais būdais iš tiesų Jėzaus motina ėmėsi užduoties savo pirmagimį sūnų paruošti tam, kad jis prisiimtų vadovavimą tiems, kurie atstatys Dovydo sostą ir amžiams nusimes pagonių politinės vergystės jungą.

© 2004 Urantijos Fondas. Visos teisės yra saugomos.
